

Таким чином, при відстрочці платежу на протязі обумовленого угодою строку лізингові платежі, а отже, й відшкодування вартості майна, взагалі не здійснюється, та на протязі наступного періоду відшкодування здійснюється у розмірах, що перевищують нараховану амортизацію.

У випадку авансових платежів, навпаки, відшкодування вартості здійснюється у розмірах, менших за нараховану амортизацію.

Підсумовуючи, необхідно зробити висновок, що в умовах, що склалися амортизація не може бути реальним джерелом інвестування в нові основні засоби, тобто джерелом інвестицій. Недоліками виступають:

- нарахування амортизації на залишкову вартість призводить до регресу, тобто планомірному зменшенню суми та штучному збільшенню періоду нарахування амортизаційних відрахувань;
- щоквартальне нарахування амортизації неадекватне руху основних фондів, визначенню розміру прибутку та нарахуванню податків, що відбувається щомісячно;
- груповий підхід до норм амортизації протирічить особливостям зношення кожного конкретного об'єкту;
- включення до вартості основних засобів, що підлягають амортизації витрат на капітальний ремонт та інших витрат, пов'язаних з підтриманням фондів, що справляє негативні наслідки на вартість основних фондів та величину амортизаційних відрахувань.

Роман ДОБРЯНСЬКИЙ

студент факультету банківського бізнесу, ТНЕУ

БАНКІВСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ В РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Економічне зростання як збільшення виробництва матеріальних і духовних благ в абсолютних і відносних вимірниках породжує позитивні і негативні наслідки, які стосуються не тільки реального сектору економіки, а й фінансового сектору, зокрема банківського його сегменту. Досягти оптимального (адекватного до фази розвитку економіки) економічного зростання покликана державна політика економічного зростання, реалізація якої має забезпечити не лише високий матеріальний рівень життя, й підвищення його якості.

У цьому контексті місце банківської діяльності у відтворювальних процесах національної економіки варто з'ясувати через такі основні підходи: грошово-потоківий, управління відтворенням банківського капіталу, грошово-господарський та управління капіталізацією банківської системи. Разом з тим, роль та значення банківської діяльності розглядається, з одного боку, через призму чотирьох основних продуктів банківської системи: депозитного,

кредитного, інвестиційного та розрахунково-платіжного, а з іншого – через вплив на економічний розвиток депозитної, кредитної, інвестиційної і розрахунково-платіжної діяльності банків та їх систем. В основі першого підходу – рух грошових потоків-сукупності платежів, які обслуговують окремі складові процесу розширеного відтворення. За другим підходом роль банківської системи у відтворювальних процесах національної економіки розкривається через механізм відтворення банківського капіталу. За третім підходом роль та місце банківського сектору в економічному відтворенні розглядають в теорії грошового господарства. За четвертим підходом роль та значення банківського сектора у розширеному відтворенні економіки розкривають через механізм управління капіталізацією банківського сектору.

Щодо особливостей оцінювання впливу банківської розрахунково-платіжної діяльності на суб'єктів ринкової економіки, то їх можна тлумачити як те, що: 1) банки за своїм призначенням беруть участь у формуванні пропозиції грошей і тим самим впливають на діяльність усіх інших посередників на грошовому ринку, оскільки ті такої змоги не мають; 2) банки приймають гроші на поточні депозити, значну частину яких вони надають у формі короткострокових кредитів, а розміщуючи свої резерви, банки спроможні створювати нові депозити і цим впливати на пропозицію грошей; 3) банки мають змогу забезпечити якісне виконання операцій із готівкового і безготівкового обслуговування клієнтів, оскільки велика частка в грошовому обігу вітчизняних підприємницьких структур припадає на готівкові кошти і впливає на економічне зростання; 4) центральний банк, як єдиний емісійний банк, - касовий центр держави, організовує і регулює обсяг і структуру грошової маси в обігу; 5) банки здійснюють безготівкові розрахунки між суб'єктами господарювання, що значно збільшує швидкість руху грошей і сприяє економічному зростанню.

Важливим у розвитку та зростанні реального сектору економіки є банківське кредитування, оскільки банки є основними посередниками на ринку фінансових послуг. Короткострокові кредити сильніше впливають на економічне зростання, ніж довгострокові кредити, оскільки оборотність коштів вища, що приносить більший прибуток банкам та стимулює надавати такі кредити. Суттєво впливає на обсяги кредитування ціна на банківські кредити. Роль небанківських фінансових установ у розвитку економіки є незначною, хоч і обсяги їхніх активів останніми роками зростають. Характер зв'язку між темпами приросту активів у розрізі небанківських фінансових установ та темпами приросту ВВП є прямим, тобто зі зростанням одного показника буде зростати інший. При цьому щільність такого зв'язку є низькою.

Таким чином, банківське інституційне середовище як елемент банківської системи виражає формальні та неформальні правила введення банківського бізнесу і, водночас, створює фундаментальні нематеріальні активи та інші цінності для реалізації державної політики економічного зростання, серед яких вагоме місце належить якісним законам, корпоративній культурі, системі стимулів, інвестиційному партнерству, високій довірі до банківської діяльності

і безумовній діловій репутації не тільки банків (комерційних та центрального), а й банківського ринку і національної банківської системи загалом.

Література:

1. Гайдак П. Організація сучасного банку / П.Гайдак // Вісник НБУ. – 2002. – с. 20 – 22.

2. Рябініна Л. Ліквідність банківської системи та роль НБУ в її підтримці / Л.Рябініна // Банківська справа. – 2010. - № 2/3. – с. 51 – 59.

Жанна ДОВГАНЬ

д. е. н., професор, кафедра банківського менеджменту та обліку, ТНЕУ

ВІДНОВЛЕННЯ ДОВІРИ ДО БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ ЯК ОСНОВНИЙ НАПРЯМ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ

Україні потрібна потужна банківська система, здатна стати головним кредитором розвитку економіки. І фінансовою основою для економічного зростання повинні стати кошти населення і вітчизняного бізнесу, а не кредити МВФ або інших міжнародних організацій.

Однак, ефективне функціонування банків можливе тільки за наявності довіри до них з боку суспільства. У сучасних умовах до проблем вітчизняного банківського сектору можна віднести перш за все зростання частки проблемної заборгованості, скорочення обсягів кредитування та падіння довіри з боку вкладників.

Дана проблема стає особливо актуальною в кризових умовах, коли в останні 3 роки банківський сектор України знаходиться в глибокій кризі. Негативний вплив на роботу банківських установ, а також на їх клієнтів, і відповідно на зниження довіри до банківської системи здійснюють репресивна політика НБУ, масове виведення банків з ринку, економічна криза і девальвація національної валюти. Зокрема, з 2014 року 88 банків були виведені з ринку; втрати бізнесу і громадян склали близько 550 млрд. грн.; кількість вкладників, які змушені забирати депозити через Фонд гарантування, склало більше 1,6 млн. чоловік; навантаження на Фонд гарантування вкладів збільшилася до 80,3 млрд. грн. виплачених коштів тільки за 2016 рік [1]; закриття банків призвело до масових протестів вкладників і падіння довіри до банківської системи.

Довіра до банківської системи України за даними Інституту Геллапа становить всього 28% і є однією з найнижчих у світі. За результатами останніх опитувань, що проводилося Центром соціального моніторингу та Інститутом соціологічних досліджень ім. Яременко, на сьогодні банкам не довіряють 70% громадян. Із кінця 2013 року із банківської системи було вилучено понад 15 мільярдів доларів і понад 50 мільярдів гривень [2].